

trei interpreți care cântă o melodie de Phil Collins și dansează până la nud, paritatea dintre cei de sus și cei de jos, purceluși politici ca-n *Ferma* lui Orwell și un film animat semnat de Matei Branea. Cosmin Manolescu a vrut să ne arate că există mai multe clipe paradizice în cel care-și permite să-și amintească de *ieri* și să viseze la *mâine*. Deruta omului modern, postrevoluționar, pe care încearcă să o schițeze afectează multe idei nonconformiste de-ale regizorului (uneori mișcările repetându-se haotic, mecanic), dar poate tocmai acest efect este rezultatul unui protest venit din partea unui coregraf absent în ultima vreme de pe scenă. Fără cusur: scenografia lui Dragoș Buhagiar în alb-gălbui, cu o modă nedefinită a zilelor noastre, în care mai încap accentele nostime de culoare – lenjeria intimă, actualizată, pictată cu steagul Americii, României și Uniunii Europene.

Compania DCM – Paradis serial de Cosmin Manolescu. Scenografia Dragoș Buhagiar. Dansează: Cosmin Manolescu, Eduard Gabia, Mircea Ghinea. Arte vizuale: Matei Branea.

Dans într-un picior

După ce spectacolul lui Mihai Mihalcea a fost anulat, a urmat seara de gală la Teatrul Odeon, într-un *American Dance Concert* unde au fost invitați patru dansatori din Statele Unite cu fragmente coregrafice de grup sau solo. Carolyn Hall a interpretat cu larghețe a gesturilor simple ale mâinilor și corpului lupta dintre transparent și culoare, dintre izolare și cuprindere într-un spațiu nocturn al unui careu perfect. Cu nume de „Tratare” sau „Explorare a roșului”. Dansul ei roșiatic are loc sub faldurile unor perdele vapoase, ca niște brațe de meduză pe fundul unei mări. Ieșirea personajului din necuprins și din pătratul care-l izolează pentru o scurtă perioadă de timp, trimite la un spațiu mai larg, mai încăpător, mai primitor, roșiatic de fel și greu suportabil pentru individul obișnuit în habitatul personal. În final, revine la starea inițială, în întunericul careului cu margini albe de sticlă transparentă. Omului dezgolit din întuneric îi ia locul omul îmbrăcat în mantie purpurie de mătase din care nu mai poate evada. Inspirat din viața Isadorei Duncan, coregrafia lui Allyson Green este una specială, la fel ca și interpretarea. Pe Carolyn Hall am urmărit-o în aceeași seară în spectacolul Amandei Loulaki, *Hi, my name is Clio*, alături de regizoare și de Hristoula Haraka și Emily Trepper. Într-o lume de păpuși, aparținând întotdeauna altcuiva, invadată de candoare sau de răutate, de râsete zgomotoase de copil, identitatea unei singure păpuși pe nume Clio se confundă și rămâne neputincioasă în nedefinit. Minusurile păpușii se lovesc permanent de mișcări mecanice, automate, nesigure, de răspunsuri automate și de efectul imitativ al jocului. Firește, cel mai impresionant moment al spectacolului a fost apariția lui Homer Avila, o vedetă a dansului american contemporan, care în urma unui cancer osos și-a pierdut un picior. Ei, și-acum, închipuiți-vă cum e să dansezi în echilibru, cu palmele pe podea și topăind în locul mersului normal. Eu una am mai văzut dans într-un picior, dar este uimitor să vezi un om dansând fără un picior. ... Homer Avila are alură de atlet. Efortul îl face să devină cumplit de perfecționist. A dansat în două solo-uri create special pentru el de coregrafele Victoria Marks și Dana Caspersen. Excelent interpretate, într-un ritm amețitor. Homer Avila simte mișcarea în buricele degetelor, ele fiind singurul punct de stabilitate și singurul mediu în care poate activa; în care poate gusta și savura mișcarea fără neputințe, fără handicap. De aceea, ritmul îi este necesar. Un recital pe măsura unui Festival Internațional de Dans. Încă ceva: înainte de a admira curajul și ambiția acestui dansator, gândiți-vă dacă vă puteți mișca mai repede ca picăturile de ploaie. El o face!

Teatrul Odeon – Treading red de Allyson Green. Interpretă Carolyn Hall. Scenografie și costume: Katherine Maurer. Muzica: Mio Morales. Solo for one man de Dana Caspersen. Interpret: Homer Avila.

Costume: Dana Caspersen. Hi, my name is Clio de Amanda Luolaki. Interpreți: Carolyn Hall, Amanda Loulaki, Hristoula Haraka, Emily Trepper. Muzica Michael Floyd. Costume: Nicolas Petrou. Solo de Victoria Marks. Interpret: Homer Avila. Muzica: Miguel Frascóni. Costume: Homer Avila. Data reprezentațiilor: 18 octombrie 2003.

Mi-am amintit de Leonard Cohen...

...privind spectacolul *Pânza de păianjen*, montat de Sergiu Anghel în această stagiune la Teatrul Evreiesc. Deși spectacolul are prea puțin dans, i-aș anula eticheta și l-aș numi, pur și simplu, un spectacol de teatru. Poate chiar o disertație, o teză, o cuvântare, pentru că timp de două ore personajele principale, *Domnul X* (interpretat de Nicolae Călugărița) și *Străinul* (interpretat de Theodor Danetti), ajutate și de *Servitoare* (Natalie Ester), recită pe scenă gândurile despre dans ale lui Sergiu Anghel. Gânduri frumoase, foarte frumoase, într-adevăr, cu sâmbure de filosofie și pagini de jurnal (teatral).

Theodor Danetti, interpretul *Străinului*, al *Ingerului*, al conștiinței *Domnului X*, se află pentru prima dată în distribuția unui așa-numit spectacol de teatru-dans. Cu toate acestea, rolul lui este mai mult unul al simțurilor, al gesturilor, al pașilor foarte mărunți comparativ cu cei ai altor personaje. Își face apariția singur, așa cum apare memoria după lapsus. Nicolae Călugărița, intelectual, este zăpăcit, fascinat și ratat în fața schemei trinitare a conștiinței sale despre om și artă. Neputincios, intelectualul este atras de arta dansului, dar îi lipsește ceva: nu are harul să se apropie de ea. Faptul că dansul este o artă „a mișcărilor mari” – cum crede – îi transformă neputința într-un simplu ideal.

Momentele de beatitudine muzicală sunt împletite în decorul Mihaelei Ularu cu imagini din lagăre și nunți evreiești. *Pânza de păianjen* care se țese în jurul ratării eroului este, în opinia autorilor spectacolului, simbolul lunar al iluziei. Actorii țin treptat pânza, fie în demonstrații geometrice de cuvinte, fie în ritmuri de tangou sau de dans al dragostei. *Domnul X* tânjește la o dragoste a mișcării cu scop în sine, a reabilitării mișcărilor risipite și la ordonarea unui univers în care repaosul nu are loc. Aceasta l-ar aduce pe erou și pe orice descumpănit în fața unei nereușite și a unei neputințe de înțelegere a lucrurilor la o mică victorie, la ruperea țesutului subțire al pânzei, asemuit în cultura hindusă cu *maya* (iluzia).

Poate că, până la urmă, nu ar fi trebuit să iau eticheta spectacolului lui Sergiu Anghel. Chiar dacă „vorbește” mai mult despre dans, chiar dacă „se ascultă” în loc de „se vede”, el rămâne un spectacol de teatru care ar fi trebuit să fie unul de dans. Dar în lipsa unui spațiu acordat dansatorilor (fie că vorbim de trupa lui Sergiu Anghel, *Orion Balet*, fie că vorbim de trupa Vavei Ștefănescu, *MAD*, fie că vorbim de trupa Adinei Cezar, *Contemp* – din păcate singurele grupări coregrafice de la noi), refugiul lor este pe scena unui teatru dramatic. Mă gândesc ce ar fi însemnat lipsa unui Teatru Odeon, Bulandra și, mai nou, Evreiesc, în toată această sărăcie dansantă! Chiar dacă personajul nu este un dansator înnăscut și nu are un spațiu, el continuă să viseze la dansul nunții și al morții, al *ingerului* ascultător de lângă el pe care nu l-a recunoscut și al dragostei. Așa cum spuneam la început, mi-am amintit de Leonard Cohen. Pentru că numai într-o melodie de-a sa mi-am închipuit dansul până la capăt al dragostei.

Teatrul Evreiesc de Stat – *Pânza de păianjen*. Regia: Sergiu Anghel. Scenografia: Mihaela Ularu. Colaj muzical: Sergiu Anghel. Cu: Nicolae Călugărița, Theodor Danetti, Natalie Ester, Mircea Drămbăreanu, Nicolae Predica, Arabela Neazi, Geni Brenda, Bianca Dumitriu, Luana Stoica, Cristina Dogaru, Veaceslav Grosu, Alex Mihai, Octavian Cercel. Data premierei: 4 octombrie 2003.